

Док су током деведесетих година САД и НАТО систематски уништавали Србе и Југославију, тадашње руско руководство трудило се да избегне сваки покушај понављања југословенског сценарија. Тобоже, догађаји на Балкану треба да се тичу искључиво народа који га насељавају, а однос Москве, Брисела и Вашингтона представљао је пример узајамно корисне сарадње и подршке. Чак ни НАТО бомбардовање Југославије 1999. године није могло да преокрене ситуацију. Било је потребно да војска Грузије започне операцију против руских грађана и мировњака у Јужној Осетији да би Русија, након двадесетогодишњег сна, отворила очи и схватила суштину и методе глобалне геополитичке игре коју против ње воде западне силе које су нешто раније у тврдили свој сценарио на Србима.

Разоткривање балканске позадине америчке политике на Кавказу потпомогао је чланак објављен у лондонским новинама “Финанциал тимес”. Чланак користи документе који откривају ко је и на каквим прет х одним примерима припремао војску Грузије за напад на Цхинвали. Како пишу ове новине, грузијске „командосе“ припремали су високи официри војске САД, као и две приватне војне компаније које је унајмио Пентагон, МПРИ и Америцан Системс, са седиштем у Вирџинији. Група официра - 15 бивших сарадника америчких специјалаца, организовала је припрему 80 чланова грузијских специјалних јединица у војној бази „Вашлицвари“ у близини Тбилисија. Програм њихове припреме разрадила је у америчкој војној бази у Форт-Брегу организација под именом САТМО (Организација за менаџмент безбедности и војну припрему) која је обучавала специјалне одреде за борбу против побуњеника, терориста и учешће у грађанском рату(!). Овакву обуку пролазили су специјални одреди државних војски у Јемену, Колумбији и Филипинима. Међутим, за разлику од ових земаља и других програма западне војне помоћи Грузији, информације у вези са оним шта се дешавало у бази за специјалну обуку „Вашлицвари“ остале су у тајности. Прва фаза припреме трајала је од јануара до априла 2008. године и била је посвећена „основним вештинама специјалних снага“. Познат је и износ којим је плаћен труд америчких инструктора – 2000 долара недељно по особи, плус сви додатни трошкови.

Како признаје “Финанциал тимес” кључни моменат ове свакако детективске приче, јесте карактер организације МПРИ која је у тајности припремала грузијске „командосе“ за војне операције. Године 1995. Пентагон је унајмио ову организацију за припрему специјалних одреда редовне војске Хрватске која је имала задатак да потуче непризнату српску државну творевину – Републику Српску Крајину. Током операције „Олуја“ за само пар дана убијено је или нестало више хиљада Срба, док је њих 200 000 било принуђено да побегне из земље. Чак и “Финанциал тимес” који не гаји нарочите симпатије према Србима, признаје како догађаји из августа 1995. године представљају „један од најгорих примера „етничког чишћења“ током балканске кризе“ [\[1\]](#). Докази које је британски новинар прикупио натерали су америчке командне снаге да признају како су припремали грузијске специјалце.

На свежем трагу августовских догађаја на Кавказу многи су схватили како Јужну Осетију и Абхазију у ствари чека судбина Републике Српске Крајине. То су најбоље разумели на Балкану. Генерални секретар Српске Радикалне странке, Александар Вучић изјављује како „НАТО алијанса за Цхинвали припрема онај исти план који је био

намењен Србима у Хрватској“! [2] Према његовим речима „у оба случаја се користило НАТО оружје, акције су изведене у летњем периоду, а овде је употребљен још један фактор који је одвукао пажњу са збивања, а то су Олимпијске игре. Међутим, Русија није Србија. За разлику од актуелних српских власти које нису способне да одбране суверенитет на Косову, Русија је заштитила своје суграђане. Она је доказала да је озбиљна држава и да уме да стане у одбрану свог народа и државних интереса“.

[3]

Многи руски дипломати и мировњаци који су учествовали у решавању балканске кризе, признали су ми како су одувек знали да ће се антисрпски сценарио кад-тад поновити у Русији. Међутим, сваки покушај заузимања активнијих позиција у заштити босанских, хрватских или косовских Срба, увек је наилазио на директиву да „Русија као гарант мир а мора „да буде на подједнаком растојању“ од свих учесника у балканском конфликту“, без обзира на то што Вашингтону и Бриселу није падало на памет да остану на „подједнаком растојању“! Када су руски мировњаци применили силу како би „дозвали памети“ Рамуша Харадинаја, бившег команданта „Ослободилачке војске Косова“, Москва је морала да донесе одлуку о повлачењу руског мировног контингента, без обзира на молбе и протесте косовских Срба. Према незваничним информацијама, одлука је донета због јаког притиска САД и НАТО, који су оптужили Русе за прекорачење овлашћења и нарушавање принципа „подједнаког растојања од свих страна у конфликт у“.

Када су деведесетих година НАТО авиони бомбардовали Југославију, а „командоси“ које су тренирали Американци извршили крвава антисрпска „етничка чишћења“, људи у Београду, на Палама, Книну, Грачаници и другим српским и православним центрима узалудно су тражили помоћ од великог словенског покровитеља – Русије. У августу 2008. године балканска трагедија закуцала је на руска врата. Кошмаром у Цхинвалију плаћено је за године национално-државне издаје. Надам се само да ова лекција није дошла прекасно.

Фусноте:

[1] Тхе Финанциал Тимес, 2008, 5 Септ.

[2] Време новости, 22.08.2008.

[3] Време новости, 22.08.2008.

(12.09. 20 08. Фонд за стратешку културу)